

Jesús Giron Araque

Prèclum

TABARCA poesia

El jurat del 12é Premi de Poesia Ciutat de Torrent, presidit per Patricia Sáez Orea, regidora d'Educació i Dinamització Lingüística de l'Ajuntament de Torrent, i compost per Joaquina Barba, Berna Blanch, Vicente Muñoz Puelles i Josep Palomero, el va concedir, com a guanyador, a *Prèclum*, de Jesús Giron Araque.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda, emmagatzemada o transmesa, de cap manera ni per cap mitjà sense l'autorització prèvia i escrita de l'editor, tret de les citacions en mitjans de comunicació o llibres si se n'esmenta la procedència.

© De la present edició: Tabarca Llibres, 2022

Avda. Ausiàs March, 184. 46026 València

Tel. 963 186 007 - Fax: 963 186 432

www.tabarcallibres.com

e-mail: info@tabarcallibres.com

© Del text: Jesús Giron Araque

Correcció lingüística: Anna Montaña Llopis

Maquetació: Tabarca Llibres

Impressió: Leitzarán

ISBN: 978-84-8025-568-4

DL: V-914-2022

TABARCA POESIA

COL·LECCIÓ DIRIGIDA PER JOSEP PALOMERO

1. INCORPÒRIA. Berna Blanch
2. BAGATGE DE TENEBRES. Silvestre Vilaplana i Barnés
3. CERCANT OCELLS D'AIGUA. M. Carmen Sáez
4. PARAULAS SOTA LA PELL DE L'UNIVERS. Maria Carme Arnau i Orts
5. ENCARA. Josep Antoni Prats i Gràcia
6. GEOGRAFIA DE LES VEUS. Rafael Casanova i Estruch
7. MAR D'ALENS. Joan Jordà i Sanchis
8. FILS DE LLUM. Francesc Pastor Verdú
9. INSTANTÀNIES. Consol Martínez Bella
10. NUS DE SOMNIS. Francesc Pastor i Verdú
11. LA LLUM DEL BUIT. Isabel Garcia Canet
12. PRÈCLUM. Jesús Giron Araque

PREMI DE POESIA CIUTAT DE TORRENT-2021

Prèclum

Als poetes que tanta aigua han aportat a la meua set.

Als meus fills, Joan i Laia.

I a la meua companya, Pepa, que és on visc.

EXORDI

«Un *prèclum* consisteix a redactar un text que és un plagi d'un original encara no escrit». Així va definir el poeta Carles Hac Mor aquest terme inventat per ell al seu llibre *Escriptures alçurades*.

La primera part d'aquest llibre conté *prèclums* de poetes ficticis d'arreu del món i estan inspirats en persones (no poetes) que he conegut en diversos viatges. Pretenen ser un acostament a altres models de poesia.

En els *prèclums* de la segona part intente assumir l'estil d'alguns poetes reals i imaginar què (i com) haurien escrit al voltant d'un determinat tema. Tal vegada es pot considerar una gosadia, però només pretenen ser un homenatge als poetes que tant admire.

Evidentment els traductors que s'hi nomenen també són ficticis.

Tots els poemes són provatures, l'acceptació d'un repte, una mena d'exercici poètic; en definitiva: un joc sense més pretensions que donar vida al terme creat per Carles Hac Mor.

I. DE POETES FICTICIS

[Nohima Kio]

Va nèixer el 12 de febrer de 1899 a Sapporo a l'illa de Hokkaido (Japó) i va morir a l'edat de noranta-tres anys a Tòquio. Va tindre una llarga vida com a poeta, ja que va començar a escriure poemes a l'edat de set anys. Els primers anys de la seua vida van ser difícils, ja que les penúries familiars van condicionar els seus estudis. Malgrat això va aprendre a llegir i escriure tant l'ainu com el japonés. Els seus primers poemes van ser escrits en la llengua pròpia de l'ètnia familiar: l'ainu. A l'edat de vint anys va viatjar a Yokohama. Allí va perdre totes les seues pertinences en el gran terratrémol de Kantō, on van morir més de 100.000 persones. Després s'instal·là a Tòquio, on va passar la resta de la seua vida ensenyant Shodō (cal·ligrafia japonesa) a xiquets de curta edat. Es va posicionar contra l'imperialisme i l'expansionisme. Això li va crear molts enemics i va fer que es recloguera en l'escriptura. La seua producció literària és enorme. Conreà la forma tradicional japonesa (haiku) però també es va adaptar a les formes modernes d'origen occidental. Els temes són així mateix molt variats: amor, guerra, destí...

HAIKUS

Entre la multitud
ningú fa preguntes.
Tothom respon.

S'apaguen els últims fanals.
Tan lluny
els nostres records!

Batega sobre les ones,
gestada d'alabatre de gavina,
una ombra del cel.

Aquest vent tardà
canvia ma vida.
Torne a l'origen.

El mar, curull
de peixos argentats.
Silenci a la vora.

Romanc asseguda
a la porta de ma casa.
Una ànima alegre passa.

Mire les mans.
La tempesta es reflecteix
en les seues línies.

Es trenca el llapis.
Aquest haiku es difumina
en la blancor del paper.

(Extret del llibre *小さな家*, *Petita casa*.
Traducció literal de Joan Gironella Amat)

[Pete June]

Jack Williams, més conegut pel pseudònim Pete June (Ely, East Cambridgeshire, 1730 - Londres, 1790) va nèixer al si d'una família de religió quàquera, cosa que va marcar la seua vida i la seua obra poètica. En la joventut, Pete va acceptar els preceptes d'aquesta religió, però, a poc a poc, va anar distanciant-se a causa de la censura que la seua comunitat exercia sobre els seus escrits. El 1760 va decidir abandonar la comunitat i es va traslladar a Londres on va contactar amb altres poetes anglesos de l'època. Hi va iniciar una gran amistat amb el poeta Thomas Gray, representant del corrent poètic "poetes de cementeri" (Graveyard Poets). Aquest, al final de sa vida, va influenciar molt l'obra de Pete, enlluernat pel poema Elegy Written in a Country Churchyard (Elegia en un cementeri d'aldea). Pete va morir a causa de la tuberculosi, sol i oblidat, en una pensió de Londres. La seua obra va ser recollida en un volum pòstum titulat June Poems (Poemes de June) publicat el 1886 per l'editor William Randolph Hearstl, a Nova York.

QUIETUD EN LA NIT

Una neu de segles cobreix la terra aspra.
A sota, un silenci blanc, líquid, recull la derrota.
El guardià de l'oblit fa repicar les campanes de la tristor
i una tremolor de sang arrapa la carn amb força de gel.
Un mur d'heura separa les febleses de les certeses
en aquest prat verd on descansen virtuts i crims.
Teixos i oms aombren les criptes

i la molsa s'estén sobre les pedres com la foscor
ho fa sobre les runes de les veus albes.
Passejo corglaçat pel camí de la tristesa
com un vent que arrossega l'absència.
Al fons, una figura espera els meus passos
i la fredor de neu dels meus llavis.
Per un moment, tot sembla perfecte.
Tancant els ulls acudeixo a una cita inesperada.

(Extret del llibre *The silent dust*, La pols silenciosa.

Traducció de Georges Baker)

Frederick Ngona va nèixer a Mansa (Luapula, Zàmbia) el 23 d'abril de 1946. Des de molt jove va destacar en la lluita contra els colonitzadors britànics. Col·laborador del Partit Nacional Unit per la Independència, dirigit per Kaunda, va ser uns dels principals valedors d'aquesta independència aconseguida en 1964, després de la celebració de les eleccions guanyades per aquest partit. Prompte començà a discrepar de la política del president i l'any 1967 s'exilià a Londres. Allí començà a escriure els seus primers versos. L'any 1968 va participar en els successos de maig del 68 a París. Tornà a Londres l'any 1970. Després d'aquest any no se sap res del seu parador. El seu poema Africa unite és el més conegut. Es tracta d'un llarg al·legat èpic de 1624 versos contra el poder que exerceixen els països poderosos contra els més dèbils. Va ser publicat a la revista Africa South l'any 1969. Té com a nus argumental l'arribada dels pobles Luba i Lunda a Zàmbia des de l'actual República Democràtica del Congo i des del nord d'Angola entre els segles XVII i XIX. El poema és un pretext per a parlar de la injustícia, de les condicions de vida del seu poble, de les diferències socials, del poder polític...

ÀFRICA UNIDA (Fragment)

[...]

El camí es fa llarg.

La lluna, dalt d'un baobab,

il·lumina els gemecs del meu poble.
Els passos angoixosos, desesperats,
moren al peu de les acàcies.
Les estagues inalterables,
amenaçadores,
pertorben els somnis gairebé perduts.
Els nostres silencis amargs, ofegats,
viuen en sendes temoroses.
Però hi ha un moment indefugible
que sobreviu les eternitats
salobres del temps
—un pas endavant
sobre els camins de l’avenir—
que ve amb totes les nostres esperances,
que retorna del lloc on naixen els salzes rojos.
El vent nocturn agita els arbres
i alça núvols d’esperança sobre la nostra pell.
El bosc d’eben ens acull solidàriament
i la marxa se’ns fa menys cansada.
Potser demà serà el dia.
Potser arribarà el desig transmutat en realitat.
Potser...
Nosaltres sabem de manera certa
que al final del camí trepitjarem
les fulles tendres del futur
i que ens esperen les aigües dolces del Luangwa.
Al darrere restaran les gebrades del silenci.
[...]

(Extret del llibre *Africa unite*, Àfrica unida.

Traducció de Jaume Llagostera)

[Belia Brož]

Natural de la ciutat txeca de Teplice. Compta amb cinquanta-sis anys. És una destacada directiva de l'empresa DČF dedicada a l'exportació de vidre buit (vidre de Bohèmia). El seu primer contacte amb la poesia va ser a l'edat de catorze anys quan la professora va recitar uns versos de Shakespeare a classe. És seguidora de la tasca literària de Vladimír Holan (1905-1980), important poeta del segle XX que va crear un món poètic en permanent interrogació pel secret de l'existència. Els seus llibres gaudeixen d'una bona acceptació al seu país. La seua poesia ha estat traduïda a l'anglès, a l'italià i al francès. És l'autora de Dnes by mělo být pondělí (Hui hauria de ser dilluns), Vrak slova (Naufragi de la paraula) i Vyvažovač v Pardubicích (L'equilibrista de Pardubice).

PORTA

*Res no torna de l'altre món. Tot és ací.
Vladimír Holan*

El meu cos no té valor.
És només la disfressa d'un no-ésser.
Llevat d'alguna activitat fisiològica,
la validesa de la seua existència es redueix
a ser la ganyota d'un vent fred que s'encasta en ell.

La meua ànima no té valor.
Només és la disfressa d'un ésser.
Llevat d'alguns sentiments

que naveguen per les aigües térboles del Vitava,
la seua utilitat es redueix a ser un vertigen,
un involuntari tremolor no sòlid.

El meu jo és la porta que travesse
per a atrapar cos i ànima i lliurar-los
a la levitat del temps.

(Extret del llibre *Vyvažovač v Pardubicích*, L'equilibrista de Pardubice.

Traducció de Ramon Vives)

ÍNDEX

EXORDI	9
I. DE POETES FICTICIS	11
HAIKUS [Nohima Kio]	13
QUIETUD EN LA NIT [Pete June]	15
ÀFRICA UNIDA [Frederick Ngona]	17
PORTA [Belia Brož]	19
PEDRES FORADADES [Saif Al-Nabhan]	21
CANÇÓ DE BRESSOL PER A UNA NENA <i>LISU</i> [Lawan Wongsuwon]	23
EL COLOR DE LA MORT [Annachiara Brandolini]	25
EL QUE RESTA [Serafi Jover]	26
AUTORETRAT [Nicole Lovis]	28
PAÍS SENSE PRIMAVERA [Helgi Jørgensen]	30
<i>AU CAFÉ LES DEUX MAGOTS</i> [Lluïsa Vernet]	32
NIT LENTA NIT [Raïsa Bouzid]	35
BESTIARI DEL PRIMER DIA D'ABRIL [Katarzyna Tarnowski]	37
LA MORT QUE M'ATRAPA [María Estramil]	39
JO ELS HE VIST [Bijaya Kumar Neupane]	41
II. DE POETES REALS	43
INÚTIL D'INTENTAR RETORNAR-HI [Manuel Forcano]	45
MATÈRIA INERTA [Antoni Defez]	47
ACARONO LA TEVA PELL [Montserrat Abelló]	48

GRANULOMES [Ramon Ramon]	49
JARDÍ AMB ESTÀTUES [Olga Xirinacs]	50
AMOR DEFINITIU [Alexandre Navarro]	51
L'ART DE LIBAR [Omar Khayyam]	52
MINUT 61 [Gemma Gorga]	53
TORNANT DE LES MUNTANYES WANG CHUAN [Wang Wei]	54
EL GRAN LLOC ANATÒMIC [Herberto Helder] [Ada Salas]	55 56
CONSTATACIÓ [Manel Garcia Grau]	57
COMPLANTA DE NARCÍS [Andreu Vidal]	58
GABINET DE ROSTRES DE MARBRE [Carles Hac Mor]	59
ELS ANELLS DE SATURN [Salvador Jafer]	60
NO ÉS PECAT [Tarek Eltayeb]	61
DIGUÉ DÉU [Alain Bosquet]	62
EL SO[MNI] SILENCIÓS [Joan Vicent Clar]	63
RAPSÒDIA 7325822 [Jack Kerouac]	65
FILOCTETES [Carmelina Sánchez-Cutillas]	66
MASSA SILENCI [Francesc Garriga Barata]	67
VIVIM EN UN VELL CAOS DEL SOL [Jaume Pérez Montaner]	68
DOGMES DE L'AMOR CLANDESTÍ [Pere Bessó]	69
PALINGENÈSIA [Joan Navarro]	70
VINDRÀ LA MORT [Antoni Ferrer]	72